

гордость-та му за сега за да ся ползувамы отъ силѣтъ му и утрѣ не ще имамы вече нуждѣтъ му, ще го поправимъ.

И славолюбіето му и любовѣта, надвихѣ гордость-тъ му и го принудихѣ да прѣтърпи униженіето. А още не можаше да направи инакъ освѣтъ така.

— Знаете ли намѣреніята ми за Маріѣ Аркскѣ, попы-та пакъ.

— Знаѣхъ; искате да ѣхъ открадните отъ баща ѣ, не сѣ ли тѣ?

— Тя мя люби и ми обеща съизволеніето си; искамъ да ѣхъ освободѣхъ наедно съ Неаполь.

Мазаніель ся усмихнѣ. И тѣй желайте ли, рече, да ѣ станите стражарѣ?

— Отъ все сърце. Този залогъ ми е отъ найсвященны-тъ. И дѣто ще ся каже не ще убѣгне отъ мене; бѣдѣте спокойны! Не е да не знаете, ще кажѣхъ, още какво ви подносямъ за наградѣ.

— Подкрѣпяніе отъ странѣ на Лудвига 14-го.

— Цѣла флота съ войскѣ и единѣ царскыи принцѣ.

— Царскыѣ принцове сѣ всякога опасны за народыѣ. А помаганіето на Лудвига 14-го и на Дука Гюйзи да ли ще бы некорыстолюбиво и искренно?....

— Испѣжданіето на Испанцыѣ отъ Неаполь е най свѣт-лото извръщаніе за Францѣ.....

— Но още посвѣтло бы было ако ся вмѣкнеше Фран-ца въ Неаполь.

— Неаполь станѣ достойнѣ за независимость и това му поручителствува Франца.

— Увѣрени ли сте за това?

— Поручавамъ ся за него!

— Съсѣ главѣтъ си?

Шатильонѣ ся подвои на минутѣ, но послѣ повтори думѣтъ — съ главѣтъ си!

— А не чу глухото роптаніе на Лузара който си и-